

Évközi 28. vasárnap – 2010. október 10. – A jubiláns házások megáldása

A szokásos vasárnap délelőtti események zajlottak a családban. Az apa elterpeszkedett a fotelban és az újságjait lapozta át. A gyerekek a számítógép előtt ücsörögtek, össze-összekapva azon, hogy most épp ki játszik rajta. Az anyuka meg kint csörömpölt a konyhában az edényekkel. Egyszer csak felhangzott a jól ismert jelszó: „Kész az ebéd, üljünk asztalhoz!” Mindenki föl pattant, s kisorolt szépen a konyhába, helyet foglalva a megszokott székén. Amikor azonban leemelték a levesestájról a fedőt, abban csak egy rakás illatozó szénát találtak. Megdöbbenésükben egymás szavába vágva tiltakoztak a gyerekek és az apuka: „Hát ez meg itt mi? Hol a kaja?” Az anyuka csak szomorúan mosolygott: „Mit vagytok meglepődve? Úgy vettem észre, nem fontos, hogy mit esztek, hisz évek sora óta egyetlen szóval sem fejeztétek ki, hogy hálásak lennétek azért, hogy nem nyers szénát kell rágcálnotok.”

A 10 leprás ma olvasott története az evangéliumban fájdalmasan rávilágít arra a tényre, hogy milyen nehezen tudunk mi emberek köszönetet mondani a velünk történt jókért, a kapott ajándékokért. A tíz meggyógyult betegből csak egy tér vissza, hogy megköszönje Jézusnak a vele történt csodás eseményt. Nemcsak Jézus korában lehettek hiányosságok ezen a területen: napjainkban talán még kevésbé jellemző a hálás lelkület. Vajon miért?

Egyik oka talán az a téves, mégis elterjedt mentalitás, mely szerint „elég vagyok én önmagamnak! Meg tudom oldani a gondjaimat egyedül is, meg tudom szerezni magam is azt, amire igazán szükségem van! Nem szorulok én rá senkire!” Egy darabig élhet, gondolkodhat így az ember, de az óhatatlanul bekövetkező problémák előbb-utóbb úgyis rádöbbennek, hogy mennyire helytelenül látja önmagát. Mindenki beleütközik olyan kihívásokba, amelyeknek egyedül nem tud megfelelni. Sajnos nem kevés tragédia történik manapság is egyénekkal, családokkal, egész falvakkal, sőt népcsoportokkal, amelyek rámutatnak az ember gyöngeségére, kiszolgáltatottságára. Hányan és hányan váltak egyik pillanatról a másikra nincstelenné Devecserben és Kolontáron a vörösiszap katasztrófa nyomán! Sok ember, akik látszólag jórészt saját erejükből, önnön képességeik felhasználásával megteremtették az alapvető életfeltételeket, most teljes egészében másokra szorul, mások ajándékozó szeretetétől függ. Nem vagyunk elegendőek önmagunknak! Egyikünk sem képes mindent előteremteni vagy megtartani, amire valóban szüksége van.

A hálátlanság másik oka az a még elterjedtebb meggyőződés, ami kifejezetten a modern individualista és fogyasztói társadalom velejárója: tudniillik hogy „én megérdemlem” mindazt a jót, amit másoktól kapok. Nekem „jogom van” arra, hogy mindenkitől mindent megkapjak, hogy engem mindenki körülugráljon. Aki így gondolkodik, annak persze eszébe sincs köszönetet mondani semmiért, legföljebb felháborodik akkor, ha mégsem az történik, amit ő akar, ha mégsem tesz eléje tálcán azt, amit éppen szeretne.

Legkönnyebben éppen azokkal szemben mulasztjuk el kimondani a köszönet szavait, akik a legközelebb vannak hozzánk, akikkel a legtöbbet vagyunk együtt, következésképp akiktől a legtöbb jót kapjuk. Igen, leggyakrabban elfelejtjük Istent, valamint a közvetlen családtagjainkat, feleségünket, férjünket, szüleinket, gyermekeinket. Talán úgy gondoljuk, hogy a világ legtermészetesebb dolga, hogy ők mindent megtesznek értünk, végül is ez a kötelességük!

Ezért olyan nagy öröm számunkra, hogy ebben a szentmisében jubiláns házaspárokkal együtt adhatunk hálát. Olyan házastársakat köszönhetünk, akik 25, 30 vagy ötven évvel ezelőtt esküdtek örök hűséget egymásnak Isten oltára előtt. Ők most hozzátartozóikkal együtt köszönetet mondanak Istennek az együtt töltött évekért, azért a sok jóért, amit egymásnak adtak az elmúlt idők során. Köszönetet mondanak azért, hogy annyi problémát, megpróbáltatást küzdhettek le együtt. Köszönetet mondanak gyermekeikért, unokáikért, egész családjukért, hűséges barátaikért és segítőikért. Köszönetet mondanak Istennek, de egymásnak is: a hűséges szeretetért, a kitartó áldozatvállalásért. Ezek a házastársak most tudatosítják, hogy nem is olyan természetes és magától értetődő a főtt étel az asztalon, a jól megépített, szépen berendezett családi otthon és még annyi minden más. Gyermekeik és unokáik is tudatosítják, hogy nem is annyira magától értetődő az a sok apróbb-nagyobb dolog, amit a szüleiktől kaptak, sőt még az életük sem. Ha annak idején Isten akaratából a szülei nem találnak egymásra és az Ő segítségével nem kötelezik el magukat egymásnak egy életre, akkor most ők sem állnának itt.

Igen, ezeknek az ünneplő családoknak van mit megköszönniük, s a hívek közössége szívvel-lélekkel részt vesz az ő hálaadásukban. Példájukon felbuzdulva mi is mindannyian gondoljuk át, kiknek és mi mindenért is lehetünk hálásak! Aki ugyanis nem tud megköszönni, az számos öröm-lehetőséget szalaszt el az életéből. A hálás lelkület sok örvendezés forrása lehet.

Aki ugyanis köszönetet tud mondani mindenért, az ajándéknak él meg minden jót, ami vele történik. Megajándékozottnak lenni pedig mindig öröm! A megajándékozott ember nemcsak azt veszi észre, amit kap, hanem észreveszi mögötte a másik embert is, aki szereti őt, aki áldozatot hoz érte. Ez tölti el igazán örömmel a szívét.

Ha kinyilvánítjuk a hálánkat mások felé, ez azért is lehet örömforrás, mert ezzel lehetőséget adunk a vele való személyes kapcsolat továbbfejlődésére, elmélyülésére. Ha köszönetet mondunk valakinek valamiért, akkor nem fejeződik be a kapcsolatunk azzal, hogy kaptam tőle valamit, hanem továbbléphetünk, újra és újra örömet szerezhetünk egymásnak. Milyen sokszor megtapasztalhatták ezt az ünneplő házaspárok az együtt töltött évtizedek során! Megtapasztalhatjuk azonban mindannyian, ha azonosulunk annak a meggyógyult leprásnak a cselekedetével, aki egyedül is visszatért Krisztushoz, hogy hálát adjon neki.